

Kim byli rodzice i brat Adama Michnika?

18 października 2022

17 października 1946 roku urodził się Adam Michnik. Fakty o jego krewnych można poznać z wydanej nakładem wydawnictwa Zona Zero praca „Demiurg. Biografia Adama Michnika” autorstwa Roman Graczyk (dziś pracownika IPN, który przez wiele lat był publicystą „Gazety Wyborczej”).

Dziadek był pomocnikiem rabina

Dziadek Adama Michnika był rzezakiem, czyli pomocnikiem rabina. Ojciec Adama Michnika Ozjasz Szechter urodził się w 1901 roku w Galicji, w żydowskiej rodzinie. Do książki Graczyka warto dodać, że społeczność żydowska zaboru austriackiego czy zaboru rosyjskiego (a później II RP) z powodu judaistycznej nienawiści rasowej do nie Żydów nie była zainteresowana asymilacją z ludnością polską, żyła w swoim żydowskim świecie, ograniczając do niezbędnego minimum relacje z Polakami – wystarczy powiedzieć, że podczas II wojny światowej na ziemiach polskich okupowanych przez Niemców 80% społeczności żydowskiej nie znało języka polskiego, nie miało

znajomych Polaków i uważało, że Polacy stanowią większe zagrożenie niż Niemcy.

Ojciec Ozjasz Szechter

Podobnie jak wielu młodych Żydów 19-letni Ozjasz Szechter, by wyzwolić się ograniczeń judaistycznej rzeczywistości i nie asymilować się ze znienawidzonymi polskimi katolikami został komunistą. Działając w 1925 roku w radzieckiej siatce agenturalnej zwanej Komunistyczną Partią Zachodniej Ukrainy, dążącej do likwidacji Polski i przyłączenia ziem polskich do radzieckiej Rosji noszącej nazwę ZSRR. Ozjasz Szechter był, tak jak żydowscy liderzy jego partii, zwolennikiem internacjonalizmu (większość szeregowych działaczy Ukraińców była zwolennikami ukrainizacji). W ramach swojej działalności w KPZU Ozjasz Szechter w 1928 wspierał w wyborach w II RP komunistyczną listę Ukraińskiego Włóściańsko Robotniczego Zjednoczenia Socjalistycznego Jedność.

Matka Helena (Hinda) Michnik

Matka Adama Michnika Żydówka Helena (Hinda) Michnik była córką talmudysty Seliga Michnika. Helena Michnik była osobą niezwykle zdolną – skończyła w II RP na Uniwersytecie Jagiellońskim filozofię i obroniła pracę doktorską o husytach. W czasie studiów działała w lewicowych organizacjach studenckich.

Po radzieckiej agresji na Polskę w 1939 roku rodzice Adama Michnika kolaborowali z radzieckim okupantem. Ozjasz we Lwowie pracował w Obwodowym Banku Państwowym. W 1941 po niemieckim uderzeniu wyprzedzającym Ozjasz i Helena zostali przez Sowietów ewakuowani. Helena w radzieckim Uzbekistanie pracowała w radzieckiej szkole dla polskich dzieci, a Ozjasz został wcielony do Armii Czerwonej i bezpiecznie służył przy granicy z Persją (Iranem).

Po demobilizacji w 1945 roku w Moskwie wstąpił do PPR (radzieckiej agentury wyznaczonej przez Moskwę do zarządzania ziemiami polskimi okupowanymi przez Rosjan po wojnie). W 1945 roku we Lwowie pracował w sekcji radiowo-prasowej Wydziału Kulturalno-Oświatowego Zarządu Obwodowego Związku Patriotów Polskich (była to radziecka agentura kierowana przez żydokomunę i żywiąca fanatyczną nienawiść do polskiego patriotyzmu).

Budowniczości PRL

Ozjasz i Helena w 1945 wrócili na ziemie polskie i zamieszkali w Warszawie. Na ziemiach polskich po wojnie Helena Michnik wykładała w szkole Korpusu Bezpieczeństwa Publicznego (formacji mającej na celu mordowanie polskich patriotów na zlecenie Rosjan), była nauczycielką „historii”, autorką marksistowskiego „podręcznika historii” do liceum, badaczką marksizmu, szefową sieci klubów prasy międzynarodowej Empik. Ozjasz kierował Wydziałem Prasowym Centralnej Rady Związków Zawodowych CRZZ, był redaktorem naczelnym czasopism CRZZ „Głos Pracy”, redaktorem wydawnictwa KiW, działaczem PPR i PZPR.

Dwóch przyrodniczych braci

W 1946 roku Helena Michnik urodziła syna Ozjasza – Adama – Antoni Zambrowski twierdził, że Adam Michnik nie był biologicznym dzieckiem Ozjasza i Heleny, lecz został przez nich usynowiony. Adam miał już dwu braci przyrodniczych – syna Ozjasza, Jerzego (który został elektromechanikiem i w 1957 wyemigrował do Izraela, a potem do USA) oraz syna Heleny – Stefana Michnika (aktywistę młodzieżówek komunistycznych, działacza PPR i PZPR, absolwenta kursu w Oficerskiej Szkole Prawnej im Teodora Duracza, która kształciła komunistycznych „sędziów”, konfidenta Informacji Wojskowej, czyli wojskowej bezpieki, która zwalczała wszelkie przejawy patriotyzmu w szeregach ludowego Wojska „Polskiego”).

Kurs na komunistycznego „sędziego” Stefan Michnik ukończył w 1951 roku w wieku 26 lat. Został podporucznikiem i asesorem Wojskowego Sądu Rejonowego. Do 1955 „sądownictwo” wojskowe „sądziło” też cywili. Polacy przez komunistyczne „sądy” wojskowe byli „sądzeni” w trybie doraźnym (procesy kilkugodzinne bez apelacji), powszechnie skazywani na karę śmierci. Celem „sądownictwa” wojskowego była likwidacja przeciwników radzieckiej okupacji. Ofiarą procesów politycznych padło do 250.000 osób. W sądach wojskowych i cywilnych wydano do 8000 wyroków śmierci.

Stefan Michnik był sędzią wojskowym do 1953 roku, potem pracował w Wojskowej Akademii Politycznej w Katedrze Nauk Wojskowo Prawnych, Zarządzie Sądownictwa Wojskowego. Po odejściu z ludowego Wojska Polskiego w 1957 pracował jako adwokat. Od 1958 do 1968 jako redaktor w wydawnictwie Ministerstwa Obrony Narodowej. W latach 1968-1969 w Państwowym Zakładzie Ubezpieczeń. W 1969 wyemigrował z PRL do Szwecji. W latach siedemdziesiątych pod pseudonimem pisywał do paryskiej Kultury.

Autorstwo: Jan Bodakowski

Zdjęcie: [Stephan Röhl](#)

Źródło: MediaNarodowe.com